

Владимир Михановский

ЖИВИЙ МОХ

Владимир Михановский

ЖИВИЙ МОХ

«Автор»

1963

Михановский В. Н.

Живий мох / В. Н. Михановский — «Автор», 1963 — (Фантастичні оповідання)

ISBN 978-5-457-30817-6

«...Спочатку я не зрозумів, що сталося. Частина ґрунту мовби зрушила з місця і поповзла на мене. Я відступив назад, але ґрунт посунув за мною. Я швидко озирнувся. До «Сніжинки», гострий ніс якої невиразно маячив на палевому небі, було далеко... Ми з Миколою, штурманом корабля, на цій планеті ось уже чотири доби, і сьогодні я вперше вийшов назовні...»

ISBN 978-5-457-30817-6

© Михановский В. Н., 1963

© Автор, 1963

Содержание

1	5
Конец ознакомительного фрагмента.	7

Володимир Михановський

Живий мох

1

«...Спочатку я не зрозумів, що сталося. Частина ґрунту мовби зрушила з місця і поповзла на мене. Я відступив назад, але ґрунт посунув за мною. Я швидко озирнувся. До «Сніжинки», гострий ніс якої невиразно маячив на палевому небі, було далеко...

Ми з Миколою, штурманом корабля, на цій планеті ось уже чотири доби, і сьогодні я вперше вийшов назовні.

Перш ніж посадити «Сніжинку», ми довго кружляли навколо планети, що несподівано випірнула на нашому шляху до Проціона. Поки ми описували кола, кулі-автозонди, запущені з «Сніжинки», досліджували атмосферу планети.

– Як ти гадаєш, тут живі істоти є? – спитав штурман, вдивляючись у вузьку стьожку, що безперервно повзла із щілини дешифрувального апарата.

– Хтозна, – відповів я, не відриваючись од екрана, по якому поволі пропливали чудернацькі шпилі, зарості і хвилясті рівнини чужої планети.

Корабель посадили щасливо.

Коли «Сніжинка» завмерла, опершись на чотири стабілізатори, і двигуни змовкли, тиша видалася нам якоюсь неприродною.

Якусь мить ми схвилювано мовчали. Потім, не змовляючись, кинулись до ілюмінаторів. Там, за броньованим прозорим пластиком, відкрився дивовижний краєвид. Невідомі рослини з химерно вигнутими стовбурами майже слалися по червонуватій землі. Раз у раз скажені вихори здіймали з землі хмари куряви – і все ставало навколо непроглядним. Потім пилюка поволі осідала, виднокруг прояснювався аж до наступного шквалу...

– Йти по радіусах на всі чотири сторони, – залунав голос штурмана. – Орієнтир – радіо-маяк. Через кожні двадцять хвилин – рапорт. Програма досліджень – максимальна, розрахована на чотири доби. Старт!

За командою Миколи дванадцять роботів рушили вниз.

Тепер нам із штурманом залишалось чекати. Тільки після повернення роботів, якщо фізичні умови планети виявляться сприятливими для людського організму, ми зможемо вийти на поверхню.

На оглядовому екрані було добре видно, як роботи, допомагаючи собі гнучкими щупальцями, спускаються по зовнішньому трапу «Сніжинки».

Спокійно і діловито ступили вони на ґрунт і скоро зникли з очей.

Донесення, що надходили від роботів, ми з Миколою уважно проглядали, після чого всі результати записувались на блоки інформаційної пам'яті.

Роботи повідомляли про вологість атмосфери, напрям і силу вітру, температуру повітря і – жодного слова про живих істот.

На другий день всі роботи благополучно повернулись. Тепер настала наша черга. Вирішили, що перший піду я.

– Дивись не захоплюйся, – напучував мене друг.

– Після Кіра не страшно, – відказав йому.

– Я буду весь час на прийомі. Радируй частіше, – штурман погладив мій мисливський променет, посміхнувся і додав: – Ну, ні пуху, ні пера!

Я сплигнув з останньої сходинки трапа на пружну червонувату землю і застиг зачудований.

Дивне враження справляв цей світ! Здавалося, щось неблаганно тисне на навколишню рослинність. Найтовстіші стовбури на півметровій висоті несподівано згиналися під прямим кутом, і їхнє віття майже лежало на землі.

Зненацька налетівши, потужний вихор звалив мене з ніг. Судомливо вхопившись за пругку гілляку якогось дерева, я переcheкав шквал, а потім рушив далі. Ноги плуталися в повзучих рослинах, шалені вихори кидали мене на землю, і, швидко знесилившись, я повернувся назад, до ракети.

Раптом я помітив неподалік якийсь рух. Ворушилися латки ґрунту, вкритого чимось схожим на мох. Зацікавлений, я рушив ближче. І тут мох посунувся до мене.

Але що це? Окремі гілочки моху засяяли раптом позмінно жовтим, зеленим, червоним, фіолетовим світлом. Різнокольорові вогники в сутінках, що непомітно підкралися, швидко перебігали з місця на місце.

Обминаючи стовбури дерев, просто на мене рухався живий килим, переливаючись самоцвітами...

Я прискорив ходу, намагаючись втекти від переслідування. Килим теж рушив швидше. Тоді я побіг, роблячи, як уві сні, гігантські стрибки. Але відстань між мною і килимом небалаганно зменшувалася.

А «Сніжинка» зовсім близько! Її стрункий корпус підносився вгору за якихось п'ятсот метрів. Тут, як на зло, зіпсувався радіопередавач. Вихопивши променемет, я спрямував його на рухливий мох і натиснув гачок. Та імпульсу не було.

Над килимом з'явилася легка хмаринка. Вона згустилася просто на очах. Потім вогники водночас мигнули, і хмаринка рушила на мене. Палючий біль пронизав мене. Не допомогла і нейтритова прокладка скафандра. В кожную клітину тіла вп'ялася розжарена голка. Втративши рівновагу, я похитнувся і впав на спину...»

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.